

MASČÁSEK

Časopis Masarykovy základní školy v Klatovech

1. číslo

13. ročník

ÚVODEM

Milí čtenáři,
pohled do kalendáře nám přináší skvělou zprávu. Po zimním období už se jaro chystá zavítat mezi nás. Společně s rozkvetlým obdobím přichází po delší pauze i nové číslo Masčásku, našeho školního časopisu, na jehož stránkách najdete zajímavá dílka našich šikovných žáků a mnoho dalšího.

Váš Masčásek

ŠKOLNÍ UDÁLOSTI

Září

Okresní kolo přespolního běhu – Nýrsko

Naši školu reprezentovali žáci 1. i 2. stupně. Nejúspěšnější v kategorii jednotlivců byla Tina Raunerová, která vybojovala 3. místo. Stejného úspěchu dosáhlo družstvo dívek ve složení Tereza Volgová, Nikola Hlaváčková, Aneta Fremundová, Daniela Mazancová a Kristýna Jaklová.

Atletický trojboj

Na klatovském Vodojemu naši kluci vybojovali 3. místo v okresním kole atletického trojboje.

Matěj Majer, Dan Křepel, Adam Hofman (9. A), Dominik Šnajdr, Ondřej Pojar (8. B)

Listopad

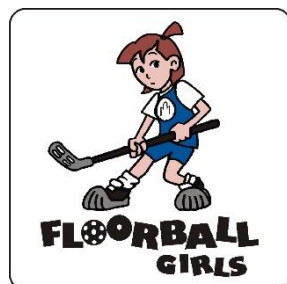
Okresní finále ve florbalu (3. místo)

Jan Šillar, Martin Hrach,
Jan Kroupar, Marek Rais,
Pavel Toman, Tomáš
Müller, Matěj Cihlář, Jan
Kalaš, Daniel Kollros,
Hynek Kollros, Adam
Rubeš, Sebastián Talůžek

Okresní finále starších žákyně ve florbalu (5. – 7. místo)

Natálie Hrachová, Alena
Bezděková, Lea Stachová,
Adéla Benešová, Olga
Rebcová, Tereza Šimicová,
Nikol Kotlanová

Okresní finále ve florbalu starších žáků (7. místo)

Adam Hofman, Jan Bělík, Daniel Mareš, Daniel Křepel, Jan Jirotko, Tomáš Holý, Matouš Novotný, Lukáš Hosnedl, Michael Uldrych

Prosinec

Okresní finále ve florbalu mladších dívek (5. místo)

Milena Rosická, Daniela Mazancová, Kateřina Hošková, Kateřina Ryšavá, Nela Matulková, Aneta Fremundová, Karin Fišerová, Veronika Franková, Nikola Hlaváčková, Tereza Volfová

Leden

1. lyžařský kurz na Špičáku

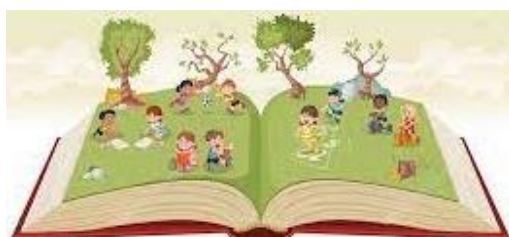

Projektový den s myslivcem v 6. B

Únor

Spolupráce prvňáků s deváťáky

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

Dopis paní učitelce

Vážená paní učitelko!

Klatovy dne 16. prosince 2021

Vaše zadání domácího úkolu „Jak jsem prožívala lockdown“ mě potěšilo, protože si aspoň mám s kým popovídat. V tu dobu mi dost chyběli spolužáci i někteří učitelé. Raději bych chodila do školy, protože si lépe pamatuji výklad učitelů, než když si poznámky zapisuji sama.

Na jaře tohoto roku se domácí výuce musela přizpůsobit celá moje rodina, protože maminka je učitelka a bratr byl ve druhém ročníku na střední škole. Ráno jsem vstala, nasnídala jsem se, poklidila jsem si pokoj, obstarala zvířata a pak mi začala škola. Buď jsme měli online hodiny, nebo jsem si dělala zadané úkoly. Většinou jsem pomáhala mamince s obědem. Po obědě jsem měla hodinovou pauzu a pak jsem opět dělala úkoly. Kolem páté hodiny odpoledne jsem šla s mamkou vyvenčit psa. Po návratu jsme si dali večeři. Po večeři každý z rodiny pracoval na svém.

První dva týdny byly hrozné, protože jsem úkoly moc nestíhala. Nejprve jsem měla počítač společně s maminkou, ale kvůli online hodinám nám nestačil, proto jsem dostala svůj vlastní počítač. Velkým problémem byly i technické potíže, protože naše wifi nezvládla více připojení najednou, a tak rodiče museli koupit silnější přístroj. Poté, co jsme vyřešili různé obtíže, bylo vše mnohem lepší.

Byla jsem moc ráda, když jsem se vrátila do školy, i když jen na měsíc. Zase jsem uviděla své spolužáky a učitele. Celý měsíc jsme opakovali předchozí učivo. Červen utekl strašně rychle a už tu byly prázdniny. Bylo moc pěkné, že se uvolnila opatření a my jsme mohli zase chodit do bazénu a více se stýkat s kamarády. Věřila jsem, že už bude vše jen dobré a že od září bude život zase normální.

Na nový školní rok jsem se moc těšila. Víc si vážím toho, že můžu vídat své kamarády ve škole, že máme každý den vyučování, můžu se hned zeptat, když něčemu nerozumím. Také chodím na kroužky, které mi už moc chyběly.

Doufám, že pandemie brzy zmizí a vše bude jako před ní. Už nechci být doma a své okolí vidět jen z obrazovky počítače.

S pozdravem

Vaše žačka Alena Písaříková, 8.třída

Jsem typ člověka, který si rád plánuje jakékoliv věci třeba i na rok dopředu. Ale mé plány na rok 2021 určitě neočekávaly další vlnu Covidu-19. Bohužel, Covid-19 u nás zůstal i tento rok.

A zase vše od začátku. Online výuka, omezení, roušky, respirátory. Jako kdyby to nestačilo už předtím. Všechny plány byly k ničemu, jediné, co se dalo dělat, bylo sedět u počítače, poslouchat výuku, dělat úkoly a hlavně se učit. Kolikrát jsem ani neměla čas jít ven na vzduch a celý den jsem proseděla u počítače. Nejhorší na tom všem bylo wifi připojení, které drtivě většině z nás často vypadávalo. Jindy se počítač rozhodl, že si odpočine a na chvíli přestane fungovat, nebo se pustil do sporu s wifi připojením. Takové spory pak vždy končily tím, že se wifi připojení odpojilo. Můj telefon byl plný nařízených budíků, které mě měly probudit. V mém případě jich tam bylo sedm. Mám totiž někdy tvrdé spaní a nic mě neprobudí. Občas ani budík nebyl schopen splnit svůj úkol, a tak každá minuta měla cenu zlata. Rychle zapnout počítač, přihlásit se a rovnou si to namířit na hodinu. Naštěstí jsem vždy dorazila včas.

Potíže se dostavily i při psaní online testů. „Nejoblíbenějšími“ testy byly ty, které si člověk mohl otevřít jen jednou. Pro můj pomalý počítač byl tento jednoduchý úkol značně složitý. Stránka, na které se test nacházel, se klidně načítala půl hodiny. Jedinou možností, jak test spustit, bylo načíst stránku znovu. Pokud šel test otevřít pouze jednou, podruhé už to logicky nešlo. Takové situace často končily zprávou pro paní učitelku daného předmětu.

Jen někdy se našla ta nádherná chvíle, kdy byl čas vyjít si ven s kamarády.

Online výuku a vlastně celý rok 2021 jsem si moc neužila. Teď už jen doufám, že rok 2022 nás mile překvapí a budeme schopni si ho užít mnohem víc.

JARO

František Němec

Slunce svítí, vítr fouká,
nastartuji svého „bajka“.
Zamáčkni ty slzy,
neboj, uvidíme se brzy.

Dívej se na to kladně,
jen ať neskončím v bahně.
Když nepřeskočím řidítka,
dáš mi na „fejs“ líbítka.

Anna Zárubová, 7. B

HORSKÉ NEBE

Kateřina Hessová

Ležím v horách na sněhu,
do očí mě pálí
pohled na modrou oblohu
a zlaté slunce v dáli.

Dívám se na obláčky,
které vítr vede,
přitom do jemné zatáčky
nebeské ovce žene.

Kvůli tomu pohledu
brzy ráno vstávám,
a jdu pomalu kupředu
ke krásným horským branám.

SBOHEM

Anna Narovcová

Brzy se už začne stmívat,
oči mám zarudlé, opuchlé,
už dávno jsem se přestala usmívat,
vše okolo mě je ztichlé.

Slunce už dávno zapadlo,
ale já tu stále čekám,
snad na zázrak nebo nějaké zaklínadlo,
smutné pravdě však utíkám.

Už ani nevím, jak dlouho tu sedím,
vítr mi cuchá vlasy,
v naprosté tichosti před sebe hledím,
vzpomínám na staré časy.

Dívám se na hvězdnou oblohu,
srdce mé puká žalem,
brečet však navždy nemohu,
proto ti dávám sbohem...

Znám jednu školu v Klatovech,
ta krásná je i na pohled.
Dozví se zde plno věcí,
a to za to stojí přeci.
Ta škola v Klatovech.

Veronika Důlovcová, 7. C

Znám starého dědka z Havířova,
který měl zrak jako sova.
Pomáhal hledat padouchy,
k svačině míval vošouchy.
Ten starej dědek z Havířova.

Daniel Kollros, 7. C

Znám jednu holku z Neznašov,
je to nedaleko od Klatov.
Ona je stále veselá,
taková trochu praštěná,
ta holka z Neznašov.

Pavčina Majdlová, 7. C

Znám jednu dívku z Podbořan,
s očima a pusou dokořán.
Je zvědavá a všemu se diví,
špehuje lidi, z okna civí,
ta všetečná holka z Podbořan.

Zuzana Kalistová, 7. C

Znám prodavače z Přelouče,
co prodává kvalitní kotouče.
Takové závaží na činky,
co není pro žádné slečinky.
Ten prodavač z Přelouče.

Adriana Šlehoverová, 7. C

Životopis věci, která se nachází ve třídě – práce žáků 9.B

Projektor

Narodil jsem se v jedné firmě nedaleko Prahy. Mí rodiče byli recyklováni a teď žijí ve mně. Když jsem dorostl do finální podoby, strávil jsem několik dlouhých měsíců ve skladu. Se svými kamarády jsem byl přepraven vážnému zájemci. Tak jsem se ocitl v této třídě.

Abych mohl fungovat, potřebuji navázat těsný vztah s počítačem. Pojí nás kabel. Pokud zrovna nemám špatnou náladu, promítám referáty, nejruznější prezentace i testy. Nejraději ale žákům ukazuji obrázky z cizích zemí.

I když mám lákavý zevnějšek, ne vždy se mi daří pracovat podle představ.
(Petra Šottová, Ladislav Podlaha)

Roleta

Narodila jsem se v nejmenované továrně. První dny svého života jsem strávila v 8. B, nyní 9.B. Visím na okně a pode mnou sedávají učitelé. Jsem stále velmi čistá, i když na mně jednou přistál i kus pomeranče. Někdy jsem složená, ale jakmile vysvitne sluníčko, vyhřívám se v celé své velikosti jako kočka. Mezi mé oblíbené činnosti patří pozorování dětí, které se snaží chápat matematiku.

(Nicola Praisová, Judita Vozková)

Skříň

Zrodila jsem se jednoho únorového večera ve třídě 9. B. Právě tam mě pan školník složil dohromady. První dny svého života jsem strávila na konci třídy. Pořád do mě něco odkládali – knihy, učebnice, nejruznější pomůcky.

Nyní sloužím spíš jako hračka. Kluci si do mě navzájem schovávají penály, mobilní telefon, dokonce i boty. Některé věci už pravděpodobně nikdy neuvidí světlo světa. Občas se stanu terčem letících předmětů, třeba mandarinek.

Mezi mé zájmy patří pozorování toho, co se ve třídě děje. Jsem zde ráda a doufám, že mě nepřesunou jinam.

(Silvie Zíbarová)

Naše škola v jarním kabátku

Po dlouhé a nekonečné zimě přivítalo naši školu jaro. Zahrada se probouzí, rozkvétá a všude raší bílé nevěsty, jež zdobí záhon zahrady.

I naše škola vítá jaro plnými doušky. Najednou se rozzářila jako hvězda na nebi. Děti se radují, rychle utíkají ze tříd ven, kde si hrají na trávě, běhají, vřiskají a užívají si příchod jara.

U plotu rozkvétají fialky společně s krokusy. A stromy? Ty se vesele pohupují do rytmu svěžího jarního vánku.

Nakonec zavítáme na hřiště, kde rostou ovocné stromky, rozkvétá zlatý déšť, včelky se probouzejí ze zimního spánku a všechno tak krásně omamně voní, že si ani nevšimneme, že jaro rychle uteklo a za dveřmi na nás čekají letní dobrodružství plných zážitků.

Veronika Bastlová, 8.B

Škola v jarním kabátu

Jednoho dne jsem se s rodiči šel podívat poprvé do školy. Už z dálky se jevila majestátně. Když jsme přicházeli blíž, byla větší a větší. Mému sedmiletému já se hodně líbilo, jak byla škola barevně oblečená.

Všude rostly fialky a kvetlo kvítí. Stromy byly zelené a tu a tam jsem zahlédl i petrklíč. Všechno bylo jako z pohádky.

Když jsme vešli do školy, vypadalo to, jako by bylo jaro i tam. Krásné kresby květů třešní nebo sněženek.

Jaro je prostě krása, které nikdo neodolá.

Jakub Věneček, 8. B

U nás na návsi

Mám ráda ticho naší návsi. Každý den, když kolem ní chodím do školy, mě baví její proměnlivost v jednotlivých ročních obdobích.

Začátkem března se příroda probouzí v celém kraji, jaro dorazí i na naši návěs. První sluneční paprsky tančí v mlze a rozpouští poslední zbytky třpytícího se sněhu. Ostrý jarní vzduch štípe do nosu a staré lípy jsou cítit mechem. Ráda poslouchám sladký ptačí zpěv a sleduji tající rybník. Všude nastává rozruch. Zlatavé slunce vytahuje ze země první čerstvou zeleň a láká zvěř, aby do ní zabořila své mlsné čumáčky. Návěs vypadá jako po velké slavnosti. Rozzáří se pestrými barvami fialek, prvosenek a sasaneček a její vůně přitahuje nejružnější hmyz. Ve větvích majestátných stromů je živo. Čiperní ptáci shání vhodný materiál na stavbu hnízda a kladou drobná vajíčka. V rybníce už roztál led a teď se pomalu ohřívá. Stříbřité kapky cákají na všechny strany, jak se to u dna i při hladině hemží rybkami. Lípy už nasadily čerstvé listy a brzy se budou připravovat na květ. Jaro končí a nastává léto.

Nyní je na naší návsi nejkrásněji. Slunce pálí ze všech stran, a proto tyrkysovou oblohu občas překryjí z části mraky. Paprsky se odráží v tisících kapkách vody a dopadají na vyprahlou zem. Společně se sluncem na nebi vytváří neskutečnou paletu barev. Zářivě pestré barvy se zde rozprostírají v dlouhý pás, který se line z jednoho konce oblohy na druhý. Léto umí zázraky.

Čerstvé listí však najednou mizí před očima. Podzim je to nejpestřejší období v roce. Na návěs je nádherná podívaná, listy mohutných stromů se barví do žluta, červena a oranžova. Zvířata se připravují na tuhou zimu a síla slunce slábne. Květy odkvétají a všude po okolí létají jejich semena. Po kopcích se válí mlha a oznamuje brzký příchod zimy.

Začínají padat první sněhové vločky. Tichost návsi přímo bije do uší. Stromy dávno shodily svůj šat a nyní je vidět nerovnost, ale krása jejich spletitých větví. Rybník znovu zamrzá a na ledové krustě se tvoří jemný poprašek prvního sněhu. Zvířata se ukryla do svých doupat, ve kterých zůstanou až do jara. Mráz venku kouzlí divy a běloučkový sníh křupe pod nohama a ukazuje spletité cestičky lesní zvěře.

V zimě mi připadá návěs kouzelná, jako kdyby v sobě skrývala tajemství celé přírody. Je tichá, jako by spala. Až se s prvními dotyky paprsků zase probudí, začne nový koloběh života.

Monika Pavlíčková, 8. C

Oběd pro kamenožrouta

Suroviny: 2 plátky křemene, 0,5 kg šterku, sůl, 16x dlažební kostka, 5x plochý kámen, Láďa Kořen, voda z potoka, rozpálený asfalt, magmat, kulatina ze dřeva, opičí lebka

Dnes k nám na návštěvu přijde kamenožrout Tonda, a tak mu připravíme něco k snědku. Pán je vybíravý, a proto to musí být opravdová delikatesa.

Připravíme si křemenné řízky obalené ve šterku s dlažebními kostkami a oblohou v podobě plochých kamenů. Bude to časově náročné, a proto není čas otálet.

Vezmeme si plátky křemene, na stůl si připravíme šterkový obal, ve kterém křemeny obalíme. Poté si rozpálíme asfalt na 80°. Když se rozpálí, položíme na něj naše obalené řízky. Smažíme do zlatova z obou stran. Děláme to tak, aby byly křupavé jako Láďovy kosti.

Po dodělení řízků si připravíme dlažební kostky. Budou pečené ve žhavém magmatu s výborným Láďou Kořenem. Láďa Kořen je výborné koření přímo určené po vybíravé chuťové buňky. Tudíž se bude skvěle hodit k našemu obědu. Vezmeme si naše kostky a ve skupinkách po čtyřech je dáváme okořeněné a osolené do žhavého magmatu. Zde jsou 5 - 10 minut, a poté se vyndají a nechají vychladnout.

Ted' přichází část pro hračky. Na kulatinu začneme připravovat osmažené křemeny s pečenými dlažebními kostkami. K tomuto výbornému pokrmu přiložíme ploché kameny jako oblohu a do opičí lebky nalijeme vodu z potoka.

Kamenožroutovi hodně chutnalo a řekl, že by klidně přišel znovu. Tímto považuji obědový pokrm za povedený.

Daniel Mareš, Jan Bělík, 9. A

Svačinka pro kamenožrouta

Suroviny: diamant, nějaký placák, modrá skalice, smaragd, kámen mudrců, Thanosovy kamínky, měsíční prach, žula, sodovka z Vltavy, křišťál

Recept: Připravíme si dva placáky, na jeden mrskneme modrou skalici. Mezi tím na rozpálených šutrech osmažíme tři plátky žuly. Plátky posypeme měsíčním prachem a doplníme zeleným smaragdem. Přikryjeme druhým plátkem. Lahodný pokrm vložíme do dřevěného boxíku, který byl zpracován z deseti stodol. Přihodíme pár Thanosových kamínků jako bonbonky a dozdobíme kamenem mudrců. Z křišťálů vybrousíme lahodné hranolky, které osmažíme v lávě u sopky Titicaca. Jako nápoj k pokrmu zvolíme sodovku z Vltavy.

Matěj Majer, Petr Ostrihon, 9. A

Přestávky v naší škole

Je nudná hodina matematiky, nejméně oblíbeného předmětu. Učitel zrovna zadává domácí úkol na další den, přičemž žáci v zadních lavicích nevnímají, jelikož spí, a ti smolaři vepředu, včetně mě, dělají, že alespoň trochu dávají pozor.

To vše se rázem změní zazněním rachotu školního zvonku, vycházejícího z chodby. Hrobové ticho se v mžiku promění v bouřlivé jásání, ke kterému se vždy rád přidám. Oslavu naruší výkřik učitele: „Hodinu ukončuji já!“ Ten však má zcela bezvýznamnou moc. Po řádném projevu radosti, který spíš připomíná šamanský rituál prastarých civilizací, se všichni vrátí zpět na své místo a začnou v taškách lovit své svačiny. Třídou se náhle začnou linout nádherné vůně tvarohových koláčů, křupavých toastů a solených bramborových chipsů. Všichni najednou zmlknou a vychutnávají si svoje dobroty.

Pohodový klid naruší hoch ze zadní lavice alobalovou kuličkou, kterou trefí jednoho ze spolužáků, jenž si to samozřejmě nenechá líbit, a rozpoutá tak válku, ke které se celá třída s radostí připojí. Učebna se změní v bojiště na život a na smrt. Nešťastnou náhodou se otevrou dveře, žák třímající kuličku jako trofej nad hlavou pronese: „Tumáš!“ a vši silou ji mrskne proti dveřím. V zápalu boje si nevšimnul, že osobou stojící v mířeném poli je třídní paní učitelka. Třídní má sice smysl pro humor, ale co je moc, je moc. Ani opakované omluvení nepomůže a nasolí mu napomenutí třídního učitele se slovy: „Ještě napíšu domů vašim.“

V místnosti nastane minuta ticha jakožto vyjádření lítosti. Z chodby opět zazní školní zvonek a žáci se smutkem na duši usedají do lavic.

Tento proces se opakuje 5x denně, 25x týdně a mnohokrát více ročně. Upozorňuji, že podobnost s reálnými osobami je zcela náhodná. Též průběh přestávky se nutně nemusí shodovat s realitou (ale může). Tohle byla mnou vyličená každodenní rutina, děkuji za přečtení!

Tomáš Baierl, 8. A

ZÁVĚREM

Milí čtenáři,
právě jste zavítali na poslední stránku tohoto čísla Masčásku,
a tak dnešní cesta říší slov a obrázků je u konce.
Doufáme, že vám tato výprava zpříjemnila čekání na jaro.
Přejeme všem co nejhezčí jarní dny
a těšíme se na další výlet mezi řádky.

Vaše redakce

